

Šventieji ir piligrimai

II Lietuvos medžio drožėjų kūrinių
paroda-konkursas

Vilnius

Pilies galerija
2011 m. lapkričio mėn.

Rengėjai:

LIETUVOS PILIGRIMŲ BENDRIJA

PILIGRIMAI.LT

VILNIAUS KRAŠTO TAUTODAILININKŲ –
MENO KŪRĖJŲ BENDRIJA

VILNIAUS KRAŠTO
TAUTODAILININKŲ
– MENO KŪRĖJŲ
BENDRIJA

VILNIUS REGION
PROFFESIONAL
FOLK ARTISTS
ASSOCIATION

Apie parodą-konkursą „Šventieji ir piligrimai“

„Šventieji ir piligrimai“ – tai Lietuvos medžio drožėjų kūrinių paroda-konkursas, kas dvejus metus organizuojama Lietuvos sostinėje Vilniuje. Pirmasis konkursas įvyko 2009 – 2010 m. sandūroje Vilniuje, Jeruzalės galerijoje. Parodoje-konkurse dalyvavo 22 Lietuvos medžio drožėjai iš įvairių šalies regionų (Žemaitijos, Aukštaitijos, Dzūkijos, Suvalkijos), buvo eksponuojama daugiau kaip 40 šventųjų ir piligrimų skulptūrėlių. I-ąją vietą užėmė medžio drožėjas iš Telšių r. Pranas Dužinskas (kūrinys „Piligrimas“), II-ąją vietą pelnė medžio drožėjas iš Kauno Algirdas Jasilionis, III-ąją Tomas Stambrauskas iš Prienų r.

P. Dužinskas, „Piligrimas“

Parodos-konkurso „Šventieji ir piligrimai“ tikslas – padėti išsaugoti ir propaguoti šventųjų skulptūrėlių drožybos tradicijas, skatinti natūralią šios veiklos tąsą, kuo plačiau paskleisti informaciją apie šios tradicijos unikalumą ir išskirtinumą. Konkursu siekiama įprasminti meno drožėjo amato reikšmingumą ir prasmingumą, tradicijų puoselėjimo ir naujų kūrybinių idėjų sanglaudą.

Tradicija

Šventųjų ir piligrimų vaizdavimas medžio skulptūrose turi galias tradicijas. Liaudies meistrai medžio darbuose dažniausiai atvaizduoja šiuos šventuosius:

Šv. Kazimieras – Lietuvos globėjas, skulptūrose dažniausiai vaizduojamas apsirengęs karališkais rūbais, su karūna ant galvos, dešinėje rankoje laikantis kryžių, kairėje skaistybės simbolį – lelijas. Kartais vaizduojamas su rankomis, sudėtomis ant krūtinės maldai.

Šv. Rokas – ligonių ir piligrimų globėjas, skulptūrose vaizduojamas kaip pavargęs keliautojas su piligrimo atributais lazda ir per petį permestu kelionmaišiu. Šalia jo stovi Gotardo šuo, savo nasruose laikantis duonos kepalą. Šventasis rodo koją su, virš kelio esančia, nuo maro atsiradusia žaizda.

Šv. Jurgis – antrasis Lietuvos globėjas, skautų globėjas. Jurginės (balandžio 23 d.) siejamos su pavasariniu gamtos atgimimu, galvijų išginimu į laukus. Skulptūrose Šv. Jurgis vaizduojamas su kario apranga (ant vėliavos, apsiausto, krūtinės ar skydo – kryžius), sėdintis ant žirgo ir smeigiantis ietį į po kojomis besirangantį slibiną – blogio simbolį.

Šv. Jonas Nepomukas saugo nuo vandens nelaimių, potvynių. Tiltų globėjas, išpažinties saugotojas. Vaizduojamas kunigo rūbais, dešinėje rankoje laiko kryžių ar knygą, kairėje – palmės šakelę – kankinimo simbolį. Aplink galvą nimbas iš penkių žvaigždučių.

Šv. Florijonas – gelbėtojas nuo gaisrų ir stichinių nelaimių. Šventasis vaizduojamas kaip romėnų karys, gesinantis degantį namą ar bažnyčią. Vienoje rankoje dažniausiai laiko vėliavą su kryžiumi, kitoje – kibirėlį. Šv. Florijono statulėlės dažniausiai būdavo statomos miestelio centre, prie sodybų.

Šv. Juozapas – vienas iš pagrindinių šventųjų. Vaizduojamas rankose laikantis kūdikėlį Jėzų, kartais ir vienas su žydinčia lazda (Dangaus ženklas) ar lelįja rankose. Šv. Juozapas yra Katalikų bažnyčios globėjas.

Šv. Kristoforas – laikomas keliautoju, o taip pat ir sodininkų, knygrišių, jūrininkų, tiltininkų bei keltininkų globėju. Vilniaus miesto globėjas. Paprastai vaizduojamas brendantis vandeniui, pasirėmęs lazda, ant pečių nešantis vaikelį Jėzų, kuris viena ranka laimina, kitoje laiko žemės rutulį. Būtent taip jis pavaizduotas ir Vilniaus miesto herbe.

Šv. Paulius – vaizduojamas brandaus amžiaus arba senas. Apaštalas vienoje rankoje laiko knygą (evangeliją), kitoje – kalaviją, kuriuo buvo nužudytas. Šv. Paulius yra misionierių globėjas.

Šv. Agota vaizduojama stovinti, vienoje rankoje laikanti duonos kepalėlį arba lėkštelę su duona, o kitoje – palmės šakelę. Šventoji apsirengusi puošniais rūbais. Šv. Agota laikoma ugnies, medicinos seserų ir slaugių globėja, saugotoja nuo gaisro.

Šv. Antanas (Paduvietis) vaizduojamas kaip pranciškonų vienuolis, dažniausiai rankose laikantis kūdikėlį Jėzų ir lelįjos šakelę. Šv. Antanas – pamestų ar pavogtų daiktų grąžintojas, saugotojas nuo vagių. Našlaičių, keliautojų globėjas. Į jį meldavosi ir moterys, ilgai nesulaukdamos vaikų. Taip pat vaizduojamas laikantis knygą.

Šv. Petras vaizduojamas pagyvenęs, pražilęs, su barzda. Vienoje rankoje apaštalas laiko du raktus nuo Rojaus vartų, kitoje – knygą (evangeliją). Šalia jo kartais dar vaizduojama žuvis, apsiaustas, gaidys, knyga, kepurė, gėlė ar ritinys. Šv. Petras yra žvejų globėjas.

G. Mikuckis, „Šv. Petras“

Šv. Barbora vaizduojama stovinti, vienoje rankoje laikanti taurę su ostija, kitoje – kalaviją arba palmės šakelę. Ji apsirengusi puošniais rūbais, galvą vainikuoja karūna. Ji saugoja nuo žaibo, ugnies, staigos mirties. Taip pat artileristų, karo inžinierių, matematikų globėja.

Šv. Pranciškus (Asyžietis) – pranciškonų ordino įkūrėjas, gyvūnų ir aplinkos globėjas. Vaizduojamas apsirengęs vienuolio apdaru, susijusiąs virve su trimis mazgais, simbolizuojančiais neturtą, skaistybę ir paklusnumą. Rankoje laiko knygą. Ikonografijoje dažnai vaizduojami kai kurie jo gyvenimo epizodai – pamokslas paukščiams, vilko sutramdymas, stigmų gavimas.

Šv. Arkangelas Mykolas katalikiškose kraštuose laikomas karių, policijos pareigūnų globėju. Dažniausiai vaizduojamas kaip sparnuotas karys su šalmu, kardu ir skydu. Pakeltas ir apnuogintas jo kardas neretai grūmoja slibinui ar šėtonui. Kartais Arkangelas vaizduojamas laikantis svarstyklės ar Gyvenimo knygą, taip pabrėžiant, kad jis dalyvauja nusidėjėlių teisme.

Šv. Arkangelas Rapolas garsėja gydymo dovana, tramdo piktąsias dvasias, ypač ligų sukėlėjas, globoja piligrimus ir kitus keliautojus. Arkangelas vaizduojamas su sparnais, keliautojo drabužiais ir sandalais. Paprastai jis turi kelionmaišį, piligrimo lazda, gertuvę, rankose laiko apvalią dėžutę ar komuninę. Dažnai arkangelas vaizduojamas ir laikantis žuvį.

V. Vasiliauskas,
„Šv. Arkangelas Rapolas“

Šv. Izidorius – žemdirbių globėjas. Vaizduojamas arba kaip sėjėjas arba kaip artojas su valstiečio apranga (lietuviška sermėga, šiaudinė skrybėlė, per petį permesta sėtuvė). Buvo tikima, kad šventasis padeda apsaugoti pasėlius nuo kenkėjų, sausrų, liūčių.

Šv. Ona. Švč. Mergelės Marijos Motina dažniausiai vaizduojama sėdinti, laikanti rankose arba ant kelių atverstą knygą. Šalia – Marija, vaizduojama kaip maža mergaitė, besimelsdama klūpo arba stovi palinkusi prie knygos, iš kurios šv. Ona ją moko skaityti. Šventoji taip pat vaizduojama kartu su Marija ir kūdikėliu Jėzumi. Šv. Ona – moterų, našlių globėja.

Švč. Mergelė Marija liaudies skulptūrose vaizduojama įvairiai. Pagrindinės kompozicijos yra šios:

Pieta – Švč. Marija vaizduojama ant kelių laikanti nuimtą nuo kryžiaus Jėzų Kristų. Kompoziciją dažnai papildo ir du angelai su žvakėmis.

Marija Skausmingoji vaizduojama stovinti, rankas sudėjusi maldai, su vienu ar septyniais kalavijais, įsmigusiais į širdį.

Marija Maloningoji vaizduojama stovinti, pamynusi pusmėnulį ir žaltį su obuoliu nasruose. Iš nuleistų jos rankų delnų sklinda šviesa – malonių spinduliai. Marijos suknelė balta, apsiaustas mėlynas, ant galvos – 7 arba 12 žvaigždžių vainikas.

Marija taip pat dažnai vaizduojama kartu su kūdikėliu Kristumi.

Kristus – dažniausiai vaizduojamas ant kryžiaus, tačiau liaudies skulptūrose Kristus taip pat vaizduojamas kaip:

Rūpintojėlis. Kristus čia vaizduojamas sėdintis vienas, dešine ranka parėmęs galvą, apsirengęs ilgu raudonu rūbu arba tik su per klubus perjuostu apsiaustu. Jo galvą visada vainikuoja erškėčių vainikas. Susimąščiusiu žvilgsniu Rūpintojėlis dažniausiai žvelgdavo iš pakelės koplytėlių.

Nazarietis. Kristus vaizduojamas stovintis, sukryžiuotomis ir virve surištomis rankomis, ant galvos – erškėčių vainikas. Tunika ilga, raudonos spalvos. Ant krūtinės škaplierius arba kryželis, kartais – Kristaus monograma IHS.

Kristus taip pat vaizduojamas nešantis kryžių, kalėjime, prisikėlęs, laiminantis pasaulį. Dažnas ir Kristaus krikšto siužetas, kuriame jis vaizduojamas kartu su Jonu Krikštytoju.

Grupinėse skulptūrėlėse vyravo Trijų Karalių auka, šventoji Šeima, šv. Jonas Krikštytojas, šv. Pranciškaus Stigmatizacija ir kt.

Piligrimas – tai asmuo keliaujantis į šventą vietą, asmuo turintis aiškų kelionės ir gyvenimo tikslą. Piligrimas – tai ne klajūnas, pasimetęs ieškojimuose ir nerandantis gyvenimo prasmės. Piligrimas turi aiškų dvasinį ir išorinį kelią, kurį stengiasi įveikti. Ne visuomet tas kelias yra lengvas, tačiau vidinė motyvacija visuomet leidžia jį įveikti.

Piligrimo vaizdavimas liaudies mene nuo viduramžių pasižymi aiškiais simboliais ir detalėmis. Tipiško viduramžių piligrimo apdarą sudarė abitas su gobtuvu, plačiabrylė skrybėlė, kelionmaišis, kuriame buvo laikomos relikvijos, maistas, pinigai. Rankoje piligrimai turėdavo ilgą lazda, vėliau prie diržo dar ir didelį rožančių. Kai kurie piligrimai nešdavosi ir tuometinius muzikos instrumentus: dūdeles, žvangučius. Taip pat piligrimai turėdavo specialius ženklus, rodančius kelionės tikslą bei apsaugančius nuo pavojų. Vėliau piligrimai įsigydavo medalį, sagę ar kitą atributą su atvaizdu to šventojo, kurio kapo vykdavo lankyti.

2011 metų paroda-konkursas

**Parodoje-konkurse dalyvauja 22 medžio
drožėjai, eksponuojami 42 kūriniai.**

Konkurso vertinimo komisija:

dr. Darius Liutikas – Lietuvos piligrimų bendrijos pirmininkas

dr. Alė Počiulpaitė – Lietuvos liaudies kultūros centro tautodailės
poskyrio vyriausioji specialistė

dr. Regimanta Stankevičienė – Lietuvos kultūros tyrimų instituto
mokslo darbuotoja

Irena Ūdraitė – Lietuvos dailės muziejaus fondų saugotoja-tyrinėtoja

Parodos lankytojai

Anelė Araminienė

(gimė 1940 m. Gimžiškių k., Utenos r.)

Audėja, medžio drožėja, tapytoja. Išsilavinimas – pradinis. Medį drožia nuo 1987 m. Yra Utenos raj. tautodailininkų klubo „Svirnas“ narė. Nuo 1997 m. yra Lietuvos tautodailininkų sąjungos narė. 2005 m. jai suteiktas Meno kūrėjo statusas. A. Araminienė yra daugelio parodų laureatė ir prizininė. Jos kūrinių yra įsigiję muziejai ir privatūs meno kolekcionieriai Lietuvoje ir užsienyje. 2000 m. jai paskirta Utenos rajono kultūros ir meno premija.

Šv. Petras

Šv. Veronika

Daiva Baliukevičienė

(gimė 1974 m. Alytuje)

Baigė Alytaus dailių amatų mokyklos juvelyrikos specialybę. Šiuo metu mokosi dailių dirbinių iš medžio specialybės, dirba kūrybinį darbą. Alytuje surengė pirmąją autorinę parodą. Šventųjų skulptūrėles eksponavo grupinėse parodose. 2011 m. konkursinėje Dzūkijos regiono tautodailės parodoje užėmė I vietą.

Šv. Veronika, 2011 m.

Šv. Kazimieras, 2011 m.

Janina Baltrimavičiūtė – Listvina

(gimė 1938 m. kovo 1 d. Čiūdų k., Jonavos r.)

Liaudies menininkė, tautodailininkė, medžio drožėja ir akmens kalėja. 1965 m. pirmą kartą dalyvavo parodose, vykusiose Ukmergėje ir Vilniuje. 1970 m. suteiktas liaudies dailės meistro vardas. 1974 m. dalyvavo parodoje Maskvoje, kur buvo apdovanota „Garbės raštu“. Nuo 2001 m. kasmet dalyvauja Rokiškyje, respublikinėse medžio drožėjų parodose, L. Šepkai atminti bei respublikinėse prakartėlių parodose. Parodų metu drožiniai užėmė prizines vietas. Didelių ir mažų darbų išdrožusi apie tūkstantį, kurie išsibarsė po visą pasaulį.

Piligrimas, 2010 m.

Tėvas Stanislovas, 2011 m.

Jonas Bugailiškis

(gimė 1955 m. Rokiškio r., Ažubalių k.)

Tautodailininkų sąjungos narys (nuo 1981 m.), medžio drožėjas, skulptorius, muzikos instrumentų, vaikų žaislų meistras. Nuo 1980 dalyvavo parodose ir liaudies amatų festivaliuose Lietuvoje, Latvijoje, Estijoje, Rusijoje, Italijoje, Vokietijoje, Austrijoje, Prancūzijoje, Danijoje, Malaizijoje, Egipte, JAV.

J. Bugailiškis dar 1980 metais atgaivino lietuvių liaudies senuosius styginius, mušamuosius, pučiamuosius muzikos instrumentus. Meistro pagamintais lietuvių liaudies muzikos instrumentais groja Vilniaus, Kauno, Rokiškio, Klaipėdos miestų folkloriniai ansambliai.

2005 m. Jonui Bugailiškiui suteiktas Menininko statusas. J. Bugailiškis gilinasi į lietuvių liaudies meno ištakas, iškiliausiųjų meistrų stiliaus paslaptis, skaitė paskaitas ir vadovavo praktiniams užsiėmimams etninės muzikos ir kultūros seminaruose ir kursuose.

Nazaretis, 2010 m.

Piligrimas, 2011 m.

Valentas Butkus

(gimė 1965 m. balandžio 30 d. Ukmergės r., Bakšionių k.)

Drožti pradėjo nuo vaikystės. Dirba kūrybinį darbą, dalyvauja parodose. Priklauso Lietuvos tautodailininkų sąjungai. Veisiejų šv. Jurgio konkurse užėmė II vietą, Panevėžio apskrities „Aukso vainiko“ konkurse – 3 vietą. Liaudies meistro kūriniai yra pripažinti Lietuvos tautinio paveldo gaminiais.

Šv. Pranciškus, 2010 m.

Šv. Rokas, 2011 m.

Julijonas Gridziuška

(gimė 1938 m.)

Baigęs vidurinę mokyklą dirbo darbų mokytoju. Šiuo metu ūkininkauja. Gyvena Alionių kaime, Širvintų rajone. Turi meno kūrėjo statusą.

Šv. Jurgis, 2011 m.

Kristus, 2011 m.

Vytautas Jackūnas

(gimė 1955 m. Pasvalio r.)

Tautodailininkas nuo 1981 m. dalyvavo daugelyje medžio drožėjų plenerų, respublikinėse ir tarptautinėse parodose. Yra sukūręs 97 monumentalius ažuolinius kūrinius, nuo dviejų iki septynių metrų aukščio (Rūpintojėliai, kryžiai, koplytstulpiai, stogastulpiai, antkapiniai paminklai ir kt.). Keturis kartus tapo L. Šepkos konkurso prizininku. 2005 metais tapo Respublikinio Prakartėlių konkurso laureatu Rokiškyje. 2011 m. šv. Jurgio konkurso Veisiejuose laureatas (1 vieta). 2011 m. Respublikinio konkurso „Geriausias metų liaudies meistras“ regioniniame ture Panevėžyje laimėjo pirmąją vietą kryždirbystės nominacijoje. Liaudies meistro kūriniai yra pripažinti Lietuvos tautinio paveldo gaminiais.

Šv. Jurgis, 2008 m.

Šv. Rokas, 2010 m.

Vytas Jaugėla

(gimė 1938 m. spalio 18 d. Raseinių r., Paupio k.)

V. Jaugėla – daugelio kultūrinių renginių organizatorius, fotografas, kino mėgėjas, medžio drožėjas, tapytojas, senienų rinkėjas. 2000 m. priimtas į Lietuvos tautodailininkų sąjungą. V. Jaugėla ne kartą dalyvavo respublikinėje medžio drožėjų parodoje-konkurse Rokiškyje (2005 m. tapo konkurso prizininku), 2007 m. parodos-konkurso „Aukso vainikas“ regioninės parodos II vietos laimėtojas (už kryždirbystę), 2008 m. tarptautinėje skulptūrų parodoje-konkurse „Šv. Jurgio pavasaris Veisiejuose“ pelnė III vietą. Įvairių kūrybinių stovyklų dalyvis. 2009 m. kūrybinėje stovykloje „Menininkų dirbtuvės Beržore“ (sukūrė koplytėlę prie medžio su Švč. Mergele Marija Maloningaja). Menininko darbai eksponuoti Plungėje, Telšiuose, Rokiškyje, Vilniuje, Klaipėdoje, Šilalėje, Mažeikiuose. Menininkas savo namuose, Gintališkėje, yra įkūręs savo darbų ir surinktų senienų ekspoziciją.

Piligrimas, 2011 m.

Šv. Jurgis, 2011 m.

Egidijus Joneckis

(gimė 1963 m. birželio 19 d. Klaipėdoje)

Medžio drožyba susidomėjo dar vaikystėje. Tautodailės sąjungos narys nuo 1988 metų. Dalyvauja įvairiose parodose. 2001 m. dalyvavo plenere Lenkijoje.

Šv. Rokas, 2011 m.

Rūpintojėlis, 2011 m.

Algirdas Juškevičius

(gimė 1957 m.)

Medžio drožėjas, skulptorius, mokytojas. Surengė 18 autorinių parodų. Dalyvavo grupinėse parodose Lietuvoje ir užsienyje. Jo sukurtų ažuolo skulptūrų yra įvairiose Lietuvos vietose, taip pat užsienyje. Studijoje „Kadagys“ moko moksleivius meninės drožybos, vykdo senovinių amatų atgaivinimo ir mokymo projektus, kuria amatų mokymo programas. Drožybos mokymo seminarus surengė Lenkijos, Švedijos moksleiviams. Liaudies meistro kūriniai yra pripažinti Lietuvos tautinio paveldo gaminiais. Sertifikuoti drožiniai: skulptūros, Užgavėnių kaukės, šaukštai, samčiai, geldos, kaušai, mediniai žaislai, švilpynės.

Šv. Patrikas, 2011 m.

Šv. Florijonas, 1994 m.

Rimantas Laima

(gimė 1958 m. Mažeikių r., Skuodiškės k.)

15 metų dirbo liaudies kūrybos gaminių įmonėje „Minija“. 2005 metų pavasarį persikėlė gyventi į Skirpsčių kaimą Alsėdžių seniūnijoje. Sodybos senovinėje klėtyje įkūrė savo drožinių ekspoziciją. Jo skulptūrose, bareljefuose – senovės dievai, krikščionių šventieji, dvarai, kaimo vaizdai. Dar vienas R. Laimos mėgstamų darbų – Užgavėnių kaukės. 2006 metais Žemaitijos Užgavėnių parodoje-konkurse Plateliuose jo Užgavėnių kaukės pripažintos geriausiomis tarp dekoratyvinių kaukių.

Rimantas Laima yra sukūręs nemažai monumentalių darbų: kryžių, koplytstulpių, stogastulpių ir kt.

Menininkas nuo 2001 m. LTS narys. Rimantas Laima yra surengęs autorines parodas: Mažeikiuose, Radviliškyje, Telšiuose, Klaipėdoje, Šilutėje, Plateliuose, Tirkšliuose, Renave. Dalyvauja įvairiose Žemaitijos regiono tautodailininkų parodose.

Šv. Jonas Nepomukas, 2004 m.

Pavasario angelas, 2008 m.

Saulius Lampickas

(gimė 1962 m. Rozalimo miestelyje, Pakruojo r.)

Vaikystės padrožinėjimai nebuvo sėkmingi. Trūko kantrybės, įrankių, patarimų. Rimtesni kūrybiniai ieškojimai prasidėjo 1987 m., kai apsigyveno Alytuje. Pirmasis ažuolinis stogastulpis išdrožtas 1989 m. plenere Klepočiuose. Surengė nemažai autorinių parodų, dalyvavo respublikinėse liaudies meno parodose, drožėjų pleneruose, kūrybinėse stovyklose.

Kūryba įvertinta L. Šepkos vardo premija (2000 ir 2008 m.), Alytaus miesto savivaldybės kultūros premija 2002 m. Geriausias Alytaus apskrities liaudies meistras 2005 ir 2008 m. (vaizdinės dailės), 2006, 2010 ir 2011 m. (kryždirbystė). 2005 m. suteiktas meno kūrėjo statusas, 2009 m. – tautinio paveldo produkto sertifikatas. Liaudies meistro kūriniai yra pripažinti Lietuvos tautinio paveldo gaminiais.

Švč. Mergelė Maloningoji, 2010 m.

Antanas Lastauskas

(gimė 1959 m. Marijampolės r.)

Parodose dalyvauja nuo 2000 m. Dalyvavo 35 parodose – 12 personalinių. Nuo 2002 m. dalyvavo daugiau kaip 70 kūrybinių stovyklų, tarptautinėse stovyklose Lietuvoje, Lenkijoje, Baltarusijoje. Nuo 2003 m. tautodailininkų sąjungos narys, 2009 m. suteiktas meno kūrėjo statusas.

Piligrimas, 2009 m.

Genadijus Mikuckis

(gimė 1960 m. Baltarusijoje, Breslaujos r.)

Drožinėti pradėjo prieš 20 metų. Dažniausiai drožinėja sakraline tema. Parodose dalyvauja nuo 1995 metų. Dalyvavo daugiau kaip 50 įvairių parodų. Darbai eksponuoti Lietuvoje, Ukrainoje, Vokietijoje, Norvegijoje, Lenkijoje.

Arkangelas Gabrielius, 2010 m.

Švč. Mergelė Marija, 2010 m.

Rimantas Paunksnis

(gimė 1950 m.)

Liaudies meistras, tautodailininkas drožinėti medį pradėjo 1975 m. Po ilgos pertraukos intensyviai drožinėja nuo 2008 metų. Dalyvauja pleneruose, konkursuose.

Šv. Kazimieras, 2011 m.

Šv. Rokas, 2011 m.

Kęstutis Pautienius

(gimė 1990 m. Marijampolės r.)

Drožti pradėjo mokykloje. 2011 m. baigė Alytaus dailiųjų amatų mokyklą. Alytuje surengė pirmąją personalinę parodą. Dalyvavo medžio drožėjų parodoje Zyplių dvare (Šakių raj.), Vilkijoje. 2011 m. konkursinėje Dzūkijos regiono tautodailės parodoje užėmė III vietą. Dirba kūrybinį darbą.

Šv. Florijonas, 2011 m.

Šv. Kazimieras, 2011 m.

Pranas Petronis

(gimė 1950 m. gegužės 7 d. Jurbarkė)

Meno draugijos narys nuo 1977 m. Šiuo metu Vilniaus krašto tautodailininkų - meno kūrėjų bendrijos narys. Dalyvauja parodose ir kūrybinėse stovyklose. Liaudies meistro kūriniai yra pripažinti Lietuvos tautinio paveldo gaminiais.

Šv. Kazimieras, 2011 m.

Šv. Agota, 2011 m.

Raimundas Pupeikis

(gimė 1962 m. Trakų r., Rūdiškėse)

Mokėsi Rūdiškių vidurinėje mokykloje, Vilniaus pedagoginio instituto technologijų fakultete. Medžio drožyba pradėjo domėtis dirbdamas su mokiniais. Šiuo metu gyvena Zarasuose, dirba „Ažuolo“ gimnazijoje. Kūrybinėse-meninėse parodose dalyvauja nuo 2000 metų.

Šv. Kazimieras, 2010 m.

Šv. Cecilija, 2011 m.

Kazys Striaupa

(gimė 1932 m. Žemaičių Kalvarijos sen., Kubakių k.).

Nuo 1961 m. gyvena Platelių sen. Dovainių k. Drožti pradėjo 1993 m. K. Striaupa drožia šventuosius, Kristaus gyvenimo ir mirties scenas, Užgavėnių kaukes, vaizdus iš kaimo gyvenimo ir kt. Medžio drožimo niekur nesimokė; kaip sugeba, taip ir drožia. Lietuvos tautodailininkų sąjungos nuo 2000 m. Pirmoji autorinė paroda įvyko 1995 m. Žemaitijos nacionalinio parko informacijos centre. Vėliau jo darbai eksponuoti įvairiose parodose: Plungėje, Plateliuose, Telšiuose, Mažeikiuose, Kretingoje, Klaipėdoje, Vilniuje, Islandijoje. Ne kartą dalyvavo respublikinėje medžio drožėjų konkursinėje parodoje Rokiškyje L. Šepkai atminti. 2004 m. tapo šios parodos laureatu. 2006 m. K. Striaupa tapo konkursinės liaudies meno parodos „Aukso vainikas“ laureatu už geriausius vaizduojamosios dailės kūrinius. 1999 m. Dovainių kaime K. Striaupa lankytojams atvėrė savo pastatytos klėtelės, kurioje eksponuojami autoriai drožiniai, duris.

Šv. Florijonas, 2010 m.

Šv. Rokas, 2011 m.

Vitalius Valiukevičius

(gimė 1930 m. liepos 10 d. Lazdijų r.)

Baigė aštuonmetę mokyklą, vėliau kulinarijos mokyklą. Su Dievo palaima meistro rankos atgaivino medį, jį prakalbino. Meistras išdrožė kelis šimtus skulptūrų, prieverpsčių, šaukštų, rankšluostinių, krivulių, kryžių, lazdų. Įstojo į Lietuvos tautodailininkų sąjungą, dalyvauja regioninėse, respublikinėse parodose ir parodose užsienyje. Autoriaus drožiniai – Kryžius ir Kristus Ganytojas – buvo įteikti Popiežiui Jonui Pauliui II jo viešnagės Lietuvoje metu. 2005 m. Vitaliui Valiukevičiui Kultūros ministerija suteikė meno kūrėjo statusą.

Šv. Pranciškus

Gerasis Ganytojas

Vitas Vasiliauskas

(gimė 1961 m.)

Baigė Kauno aukštesniąją meno mokyklą. Medžio drožėjas. Dirba kūrybinį darbą. Mokydamasis vidurinėje mokykloje drožinėjo verpstes, skulptūreles, piešdavo. Tarnaudamas kariuomenėje piešė ir drožinėjo standus. Baigęs tarnybą įsidarbino Kybartuose, dalyvavo liaudies meno parodose. Baigė S. Žuko taikomosios dailės technikumą, kur surengė pirmąją medžio skulptūrų parodą. 1990 m. įstojo į Lietuvos tautodailininkų sąjungą. Dalyvauja regioninėse ir respublikinėse parodose. Autoriaus darbus yra įsigiję Rumšiškių muziejus, Nacionalinis M. K. Čiurlonio dailės muziejus. Autorius sukūrė daug koplytstulpių ir skulptūrų kapinėse ir bažnyčiose. 2008 m. Kultūros ministerija jam suteikė Meno kūrėjo statusą.

Šv. Rokas

Šv. Kristoforas

Vidmantas Zakarka

(gimė 1959 m. Rokiškyje)

Iš pradžių visi būsimo tautodailininko darbai gimdavo mažoje buto virtuvėlėje. Jau 2004 m. Vidmantas Zakarka dalyvavo respublikinėje parodoje įžymiam visos Lietuvos drožėjui L. Šepkai atminti. Tai paskatino tautodailininką šiose parodose dalyvauti ir 2005 m., 2006 m, 2007 m. 2006 m. drožėjas taip pat dalyvavo Rokiškio krašto muziejaus organizuojamoje prakartėlių parodoje. Nuo 2007 m. Vidmantas aktyviai pradėjo dalyvauti ne tik parodose, bet ir medžio drožėjų pleneruose visoje Lietuvoje. 2009 m. suorganizavo pirmąją savo personalinę parodą Rokiškio krašto muziejuje, tapo Rokiškio metų tautodailininku.

2010 m. Vidmantas Zakarka buvo pripažintas sertifikuotų tautinio paveldo produktų tradicinis amatininkas, senųjų kryždirbystės ir šaukščiaus amato puoselėtojas. Dabar tautodailininkas turi nuosavas dirbtuves Panemunėlio miestelyje (Rokiškio raj. Panemunėlio sen.). Liaudies meistro kūriniai yra pripažinti Lietuvos tautinio paveldo gaminiais.

Arkangelas Mykolas,
2010 m.

Arkangelas Gabrieliūs,
2010 m.

Fotografas – Mindaugas Bernatonis

Draugai ir rėmėjai:

Kultūros rėmimo fondas

**Žemės ūkio ministerija –
tautinio paveldo puoselėtoja**

